

Governance volgens Carver: laatste kans?

Al eerder citeerde ik de kunstenaar Klaas Gubbels, bekend van zijn koffiepots (in ontelbare variaties): 'Wie niets te vertellen heeft, bedenkt steeds iets nieuws. Wie iets te zeggen heeft, blijft dat zijn hele leven herhalen'. Iets vergelijkbaars geldt voor John Carver. Hij ontwikkelde vanaf de jaren zeventig zijn Policy Governance® model. Dat model heeft nog steeds zeggingskracht en betekenis. En dit najaar is de kans, misschien wel de laatste, om het verhaal nog één keer uit zijn mond te horen, op het [Carver Event](#), een seminar door John en Miriam Carver georganiseerd door AVS en Maas Bestuursvraagstukken.

Is Policy Governance iets totaal nieuws? Niet echt. Is het extreem ingewikkeld om te begrijpen? Nee. Wereldschokkend? Ook niet. De belangrijkste eigenschap ervan, is dat het een logisch geheel is. Het verbindt de principes waarmee het bestuur (of een raad van toezicht) van een organisatie zich verhoudt tot de buitenwereld, met die waarmee het de organisatie zelf bestuurt. Alles draait om eigenaarschap, onderliggende waarden, ruimte voor interpretatie, en dialoog. Zoals gezegd, geen totaal nieuwe begrippen.

De eenvoud en het gebrek aan fancy jargon van het model zijn bedrieglijk. Het is verleidelijk, als je leest over thema's rond bestuur en management, om de snelle oplossing te zoeken. Het overzichtelijke model, waarmee helder wordt via welke route je het snelst bij succes komt. Policy Governance voldoet aan de eerste eigenschap: een overzichtelijk model. Maar niet aan de tweede: de snelle route. Want Policy Governance bestaat uit een set weliswaar simpele regels, maar alleen met voldoende discipline kunnen die goed uitgevoerd worden.

Er verschijnen voortdurend nieuwe boeken over bestuur en toezicht. Ieder nieuw boek, met nieuw jargon en nieuwe schema's, bergt de belofte in zich om nu wél de oplossing te bieden voor alle schandalen in bestuur en toezicht die we de afgelopen jaren hebben meegemaakt. Maar dat die definitieve oplossing er zal komen, is een illusie. Telkens komen we weer terug op de conclusie, dat het probleem niet zit in de structuur, maar in de manier waarop bestuurder en toezichthouder samenwerken. Wat is ieders rol, hoe beschrijf je die, en hoe zorg je voor houvast om die rollen te bewaken, te bespreken en te evalueren?

Juist op die vragen onderscheidt Policy Governance zich van andere modellen. En juist die vragen lijken in de recente schandalen het meest prangend te zijn. In alle analyses van deskundigen lees ik maar weinig terug over Policy Governance. En dat vind ik persoonlijk jammer, omdat Policy Governance zo doordacht is, en tegelijk zo open.

Ik weet dat er veel mensen zijn die denken: Policy Governance? Oh ja, ken ik. Been there, done that. Niets voor onze organisatie. Dat kan. Maar dan mist u wat, [14 november](#). Ik ben ervan overtuigd, als u het seminar van John en Miriam Carver zelf meegemaakt heeft, dat u dan ervaart wat de missing link is in het denken over goed bestuur en toezicht.

Meer te weten komen? Dat kan via mijn contact-pagina.